

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudce Mgr. Bc. Vojtěcha Dědka a soudkyně JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **O., a. s., IČO X**
sídlem P. 597/18, X O.
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Piňosem
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **Č. D., a. s., IČO X**
sídlem T. 874/8, X D.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j. KUOK 37515/2024, ve věci
souhlasu se stavbou v ochranném pásmu vodního zdroje,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne ze dne 25. 3. 2024, č. j. KUOK 37515/2024, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám jejího advokáta Mgr. Pavla Piňose, sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je souhlas Magistrátu města Olomouce (dále jen „vodoprávní úřad“) podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů ke stavbě s názvem *B., X, B. S. a. s. – kabelové vedení VN 22 kv (I-12-8013585)* v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje O. (dále také jen „O. O.“).
2. Úvodem je vhodné popsat historické souvislosti nyní řešené věci. Vodoprávní úřad vydal k výše uvedené stavbě dne 5. 6. 2018 závazné stanovisko, kterým stanovil podmínky pro stavbu v blízkosti vodního toku. Dne 25. 5. 2020 bylo vodoprávním úřadem vydáno opatření obecné povahy č. j. SMOL/119842/2020/OZP/VH/Pos nazvané *O., a. s. – změna ochranného pásma vodního zdroje II. stupně – rozšíření* (dále jen „OOP“). Územní rozhodnutí na stavbu vydal Magistrát města Olomouce dne 9. 3. 2021.
3. Stavební práce byly zahájeny v září roku 2022 a byly přerušeny rozhodnutím o předběžném opatření vydaným Českou inspekcí životního prostředí dne 11. 11. 2022. Důvodem byl chybějící souhlas vodoprávního úřadu se stavbou v O. O., neboť územní rozhodnutí pro stavbu vydané v roce 2021 nereflektovalo změnu v území, ke které došlo vyhlášením O. O. dne 25. 5. 2020. Stavebník, osoba zúčastněná na řízení, proto podal dne 4. 4. 2023 žádost o udělení souhlasu se stavbou v O. O. Vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. SMOL/218534/2023/OZP/VH/Str stavebníkovi udělil souhlas s provedením stavebního záměru v O. O. podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně proti vydanému souhlasu zamítl. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že dle § 30 odst. 8 vodního zákona jsou v O. O. zakázány činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, přičemž jejich konkrétní rozsah má být vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma. Ze zákonné úpravy lze dovodit, že činnosti (mezi činnostmi lze řadit i stavby) nepoškozující nebo neohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje lze v O. O. provádět. Podmínka, která je omezuje souhlasem provozovatele vodního zdroje, *jde na rámec zákona*, proto k ní žalovaný nepřihlédl. Dle vyjádření autorizované osoby stavba osoby zúčastněné na řízení neovlivní podzemní vody v O. O. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že osoba zúčastněná na řízení nabyla práv a v dobré víře, že její stavba je takřka dokončená a že se jedná o stavbu energetické infrastruktury realizované ve veřejném zájmu (str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí).

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě namítla, že v OOP, kterým došlo k rozšíření ochranného pásma vodního zdroje, je taxativně vymezeno, které konkrétní činnosti jsou v O. O. zakázány. Pokud je výslovně v OOP stanoveno (prostřednictvím jedné z ochranných podmínek), že na území II. ochranného pásma je přípustná pouze výstavba zařízení souvisejících s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody, pak se jedná o přímou specifikaci obecně poškozujících či ohrožujících činností, čímž dochází ke specifikaci ochranných podmínek ve vztahu ke konkrétnímu ochrannému pásmu vodního zdroje. Žalobkyně nesouhlasí s interpretací § 30 odst. 10 vodního zákona ve vztahu k OOP učiněnou žalovaným. Není pravdou, že by OOP stanovovalo nové povinnosti nad rámec vodního zákona, nýbrž toliko konkretizuje činnosti, které nelze v O. O. provádět.

6. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že bylo přihlédnuto k faktu, že se jedná o stavbu energetické infrastruktury realizované ve veřejném zájmu, neboť se jedná o rozšíření distribuční soustavy elektrické energie, která zásobuje elektrickou energií oblast od B. až po H. V. Dle koordinačního situačního výkresu, jakož i ze samotného názvu stavby je dle žalobkyně zřejmé, že se jedná o kabelové vedení výhradně pro B. S. a.s., (nyní pod názvem E. P. O. a.s.), tedy soukromoprávní výstavbu. Dle přesvědčení žalobkyně tvrzený veřejný zájem prokázán ani nemohl být, neboť se jedná o stavbu přívodního elektrického kabelu výhradně pro provoz soukromého podnikatelského subjektu, nikoliv o rozšíření distribuční soustavy pro určité území s neurčitým počtem budoucích odběratelů elektrické energie.
7. Žalobkyně rovněž sporuje tvrzení žalovaného, že měl při posuzování věci přihlédnout zejména k zásadě ochrany práv nabytých v dobré víře, pokud stavebník započal realizaci stavby v dobré víře na základě platného územního rozhodnutí správního orgánu. Není tomu tak, neboť předmětné územní rozhodnutí platí dva roky ode dne nabytí právní moci, avšak OOP bylo vydáno dne 25. 5. 2020 a v rámci jeho procesu byl i stavebník vyrozuměn prostřednictvím veřejné vyhlášky o procesu zveřejnění návrhu OOP a možnosti uplatnit námítky a připomínky. Je tak zcela zřejmé, že dobrá víra u stavebníka v tomto směru nastat nemohla.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že podmínka výrokové části OOP stanovující zákaz jakékoliv výstavby kromě výstavby zařízení souvisejících s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody jde *nad rámec zákona*. Takto žalovaný vyhodnotil i podmínku, jež vyžaduje kladné stanovisko provozovatele vodních zdrojů k jakékoliv stavbě v O. O. Bylo povinností vodoprávního úřadu vyhodnotit navrhované činnosti z hlediska rizik pro vodní zdroj a zakázat ty činnosti a stanovit rozsah, které naplňují § 30 odst. 8 vodního zákona. Každý záměr musí být posouzen individuálně. Stanovení ochranného pásma vodního zdroje nelze považovat za zakonzervování či blokádu území pro činnosti, které nepoškozují nebo neohrožují vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje. K tomu slouží právě institut souhlasu vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona. Žádný jiný souhlas jiných subjektů, např. vlastníka vodního zdroje či osoby oprávněné k odběru vody z vodního zdroje vodní zákon nedefinuje. Žalovaný považuje znění podmínek OPP, které vyžadují kladné stanovisko provozovatele vodního zdroje (zde žalobkyně) k jakékoliv stavbě, činnosti nebo zásahu v O. O., za podmínku stanovenou nad rámec zákona, proto k ní při vydání souhlasu nepřihlížel.

IV. Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného uvedla, že k rozšíření ochranného pásma došlo v červnu 2020, tj. 9 měsíců před vydáním územního rozhodnutí pro stavbu, nikoliv 2 roky po vydání koordinovaného závazného stanoviska, jak uvedl žalovaný. Proto již územní rozhodnutí, které bylo vydáno za účinnosti OOP, a u kterého absentoval souhlas vodoprávního úřadu, je zatíženou vadou nezákonnosti. Žalobkyně dále zpochybnila nepodjatost žalovaného, pokud tento disponuje některými informacemi nad rámec správního řízení – o provedení výkopových prací pro NN a VN včetně provedení protlaků pro tato vedení a pokládky části kabelových tras se zaústěním do zákaznické trafostanice v Logistickém centru B. K argumentaci žalovaného stran možné nezákonnosti OOP

žalobkyně uvedla, že žalovaný byl povinen respektovat účinné OOP. Namísto toho jej ignoroval.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že s projednávanou žalobou nesouhlasí. Má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je věcně správné. Neztotožňuje se se zužujícím výkladem podmínek OOP představeným žalobkyní. Textace OOP překračuje negativní vymezení podmínek v § 30 odst. 8 a 10 vodního zákona – nestanovuje totiž druhy výstavby (tedy činnosti) v ochranném pásmu vyloučené, ale stanovuje druhy výstavby (tedy činnosti) jediné přípustné. Tím, že OOP pozitivně vymezuje pouze přípustné činnosti výstavby druhovým vymezením jediných přípustných (vodohospodářských) zařízení, překračuje toto OOP oprávnění vymezené § 30 odst. 8 a 10 vodního zákona. Důsledkem přijetí argumentace žalobkyně, že správní orgány měly při udělení souhlasu převzít pozitivní podmínku OOP o jediných přípustných stavbách v ochranném pásmu, by tak byla neaplikovatelnost § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
12. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
13. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
14. Žalobkyně namítla, že žalovaný vydáním souhlasu podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona nerespektoval podmínky OOP stanovené v části II. bodu A), tj. že *na území II. ochranného pásma je přípustná pouze výstavba zařízení souvisejících s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody, jakož i podmínku (povinnost) zajistit pro provádění terénních úprav a dalších činností kladné stanovisko provozovatele vodního zdroje*.

Podmínky pro přezkum krajského soudu

15. Soud se před vypořádáním námitek žalobkyně nejprve zabýval tím, zda je souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona rozhodnutím ve smyslu ve smyslu § 65 s. ř. s.
16. Podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona platí, že *souhlas vodoprávního úřadu je třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů*.
17. Pro účely posouzení, zda je úkon správního orgánu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je nutné hodnotit, zda tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje konkrétní práva a povinnosti svých adresátů a zda je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti a komunikovaný adresátovi. Tyto aspekty je přitom nutno hodnotit z hlediska toho, jak je předpokládá právní úprava, nikoliv z hlediska toho, zda byly v konkrétním případě předpokládané aspekty skutečně zcela

naplněny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, č. 3151/2015 Sb. NSS). Jinými slovy dosavadní judikatura dospěla k závěru, že to, že správní orgán vydá určitý úkon nesprávně ve formě rozhodnutí, nemůže založit pravomoc správních soudů k jeho přezkumu v řízení podle § 65 s. ř. s. Pro uplatnění kompetenční výluky podle § 70 písm. a) s. ř. s. (jenž ze soudního přezkumu vylučuje úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími), je navíc důležité materiální kritérium – tedy otázka, zda žalobou napadený úkon zakládá, mění, ruší či závazně určuje práva a povinnosti žalobce (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 103/2018-53, č. 3745/2018 Sb. NSS, bod 25, a tam citovaný rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016-26, č. 3501/2017 Sb. NSS).

18. Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že charakter souhlasu – zda se jedná o rozhodnutí, či závazné stanovisko – je třeba posuzovat podle toho, zda se po jeho vydání předpokládá vydání navazujícího správního aktu (rozhodnutí), do něhož by se mohl souhlas promítnout. Má-li být souhlas podkladem pro další rozhodování, jde o závazné stanovisko, neboť do právní sféry adresátů činnosti veřejné správy zasáhne právě až ono navazující rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 25. 5. 2023, č. j. 6 As 201/2022-44).
19. Smyslem argumentace obsažené v posledně uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo zajistit, že soudem bude přezkoumáván konečný akt, který vyvolává právní účinky, tj. zejména stavebník může po završení povolovacího procesu realizovat svůj záměr, který tak může zasáhnout i do práv třetích osob. Proto také Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud záměr takový další povolovací akt nevyžaduje (např. územní rozhodnutí či stavební povolení), je souhlas vydaný dle § 17 vodního zákona rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože sám umožňuje realizaci záměru.
20. V nyní řešené věci záměr osoby zúčastněné na řízení vyžadoval územní rozhodnutí, avšak to bylo vydáno, aniž by vodoprávní úřad vydal souhlas dle § 17 vodního zákona. Tento zjevně nezákonný a nesprávný postup správních orgánů zapříčinil, že osoba zúčastněná sice disponovala rozhodnutím o umístění stavby, avšak stále nebyla oprávněna ji realizovat, protože nedisponovala souhlasem dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona. Realizace stavby bez takového souhlasu přitom může být přestupkem dle § 125a odst. 1 písm. e) vodního zákona. S ohledem na tyto specifické okolnosti tak dodatečné vydání souhlasu umožnilo realizaci záměru osoby zúčastněné a předmětný souhlas tak mohl zasáhnout do práv žalobkyně. Rovněž zde není další rozhodnutí, ve kterém by se mohl souhlas promítnout. Proto je nutné v této věci považovat souhlas vydaný dle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

Obecně k respektování opatření obecné povahy

21. Krajský soud dále uvádí, že po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení správní akt vyvolává právní následky, zakládá práva a povinnosti. Nedílnou součástí právní úpravy jsou i principy, jimiž je správní řízení ovládáno. Jedním z nich je nejen legitimní očekávání účastníků správních řízení, ale též právě zásada presumpce správnosti veřejnoprávních aktů a zásada dobré víry jejich adresátů (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 7 As 26/2011-18). Správní orgány jsou podle této zásady při svých postupech povinny respektovat nejen rozhodnutí svá vlastní (jako v tomto případě), ale též i pravomocná rozhodnutí jiných orgánů veřejné správy. Není-li tato presumpce správnosti a zákonnosti ve správním či soudním řízení vyvrácena, je i na potenciálně nezákonné rozhodnutí nutno hledět jako na souladné se zákonem (viz rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 Ads 160/2012-74, a ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Správní orgán není oprávněn učinit úsudek, zda podkladové rozhodnutí (zde OOP) je zákonné či nikoliv (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 10 As 295/2018-65).

22. Nejvyšší správní soud k tomu již dříve opakovaně judikoval (viz např. rozsudky ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011-175), že *právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva. Obdobně i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011-75, správní orgán ve stavebním řízení si nemůže učinit úsudek o nezákonnosti rozhodnutí vydaného v územním řízení. Není možné připustit, aby měl kdokoli možnost posuzovat vadnost veřejnoprávního aktu a podle svého uvážení se poté rozhodnout, zda se dotčeným aktem bude řídit, či nikoliv. Tímto by došlo k zásadnímu narušení efektivnosti fungování celé veřejné správy, což je jistě nežádoucí stav. Jako předběžnou otázku mohl stavební úřad pouze posoudit nejzávažnější z vad správního rozhodnutí, jíž je nicotnost, u které se presumpce správnosti neuplatní.*
23. Jakkoliv se citovaná judikatura vztahuje ke správnímu rozhodnutí, je nanejvýš zřejmé, že se zásada presumpce správnosti a zákonnosti vztahuje také na opatření obecné povahy (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 2 As 189/2021-47, bod 43).
24. Pro soudní přezkum platí, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Existovalo-li tedy k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí pravomocné OOP, které musel správní orgán zohlednit, je třeba na něj při soudním přezkumu v souladu se zásadou presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku jeho případného zrušení příslušným orgánem veřejné moci. Pokud soud či příslušný správní orgán v přezkumném řízení nevyslovili nezákonnost postupu vodoprávního úřadu při přijímání OOP, nemůže být považováno za nezákonné či *jdoucí nad rámec zákona*, jak tvrdí žalovaný. Nesprávný je odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98. Soud v něm sice konstatoval, že *opatření obecné povahy nemůže nad rámec zákona ukládat svým adresátům povinnosti*, avšak učinil tak v procesu přezkumu opatření obecné povahy. V nyní projednávané věci však soud takovýto přezkum nečiní. Vadný je proto postup žalovaného, pokud vlastní úvahou posoudil některá omezení a povinnosti stanovené v OOP za *jdoucí nad rámec zákona* a tyto se rozhodl neaplikovat.

Soulad souhlasu s opatřením obecné povahy

25. Vyložil-li soud výše, že nelze vybírat, která práva a povinnosti stanovené v OOP bude správní orgán aplikovat a která nikoliv, zabýval se dále soud námitkou žalobkyně, zda při vydání souhlasu s provedením stavebního záměru v O. O. byly dodrženy podmínky OOP.
26. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Vodoprávní úřad vydal dne 25. 5. 2020 OOP, které nabylo účinnosti 10. 6. 2020. Předmětem ochranného pásma je vodní zdroj žalobkyně, přičemž právo k odběru podzemních vod z tohoto vodního zdroje náleží výhradně právě této společnosti.

27. Výrok II. OOP stanovil podle § 30 odst. 10 vodního zákona činnosti *poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, které nelze v pásmu provádět; popřípadě způsob užívání pozemků a staveb v tomto pásmu ležících, a to v následujícím rozsahu: [...] na území II. ochranného pásma je přípustná pouze výstavba zařízení souvisejících s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody [...]*. Z další části vyplývá, že zásahy spočívající v provádění terénních úprav, zásahů jimiž se narušuje půdní vrstva a zmenšuje mocnost krycích vrstev, musí posoudit vodoprávní úřad na základě stanoviska hydrogeologa a kladného stanoviska provozovatele vodního zdroje.
28. Předmětem povolované stavby je dokončení rozestavěné stavby kabelového vedení VN v délce 1301 metrů a vedení NN v délce 187 metrů vedených v hloubce 1,2 – 1,3 metrů p. t. s názvem B., 463/18, B. S. a. s. – *kabelové vedení VN 22 kV (IV-12-8013585)*. Ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by se jednalo o stavbu související s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody. Z popisu stavby naopak vyplývá, že se jedná o pokládku kabelového vedení vysokého napětí, které bude sloužit pro napájení nové zákaznické trafostanice DTS umístěné na parcele č. p. XA k. ú. B. a dále jako posílení stávajícího venkovního vedení v dané lokalitě. Trafostanice bude sloužit pro zásobování elektrickou energií logistického centra. Z popisu stavby dle projektové dokumentace je nutné konstatovat, že se nejedná o stavbu související s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody. Pokud proto OOP stanovuje v bodě II. písm. A) činnosti *poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, které nelze v pásmu provádět tak, že na území II. ochranného pásma je přípustná pouze výstavba zařízení souvisejících s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody*, je ostatní výstavba v tomto území zakázána. Obdobný závěr je nutné učinit i v případě podmínky kladného stanoviska provozovatele vodního zdroje, pokud projednávanou stavbou dojde k zásahům do půdní vrstvy a zemním pracím narušující půdní vrstvy.
29. Jak soud konstatoval výše, nebylo-li OOP napadeno správní žalobou a navrhován jeho přezkum, krajský soud, stejně jako tak měly činit správní orgány, z OOP vychází a nikterak není oprávněn zpochybňovat jeho správnost a zákonnost. V projednávané je věci irelevantní, zda je obsah OOP diskutabilní. Soudu je známo z úřední činnosti, že OOP je předmětem veřejné diskuse a je navrhována jeho změna právě v podmínkách, které se týkají jednak zakázaných činností, jednak potřebě kladného stanoviska provozovatele vodního zdroje. Tato skutečnost však nemá vliv na povinnost i zpochybňované OPP respektovat, než bude změněno či zrušeno.
30. Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že projednávaná stavba není stavbou související s jímáním, čerpáním a úpravou podzemní vody a není tedy v území ochranného pásma II. stupně vodního zdroje O. přípustná. Správní orgány postupovaly v rozporu s OOP, pokud vydaly souhlas s provedením stavby v ochranném pásmu vodního zdroje žalobkyně, aniž by proto byly splněny podmínky.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázán k náhradě jí účelně vynaložených nákladů. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále zahrnují odměnu advokáta za poskytnuté úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby a repliky. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně odměna podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč, tj. celkem 9 300 Kč. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobkyně také paušální náhrada účelně vynaložených výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, přiznal mu soud její náhradu ve výši 21 % počítaných z částky 10 200 Kč. Celkové náklady žalobkyně tedy činí 15 342 Kč.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 22. ledna 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu